

[Øllegaard.]

er ensidig, den er letfærdig, og den er fuld af saglige urigtigheder. Skulle der være tale om en diskussion om disse ting her, kunne jeg egentlig have ønsket et andet udgangspunkt, et udgangspunkt, der var nok så sagligt rigtigt og forsvarligt.

Der er meget, der tyder på, at denne forpagter sidder med en stor gård, formentlig en korngård, og lever af kornsalg. Jeg skal blot nævne en af de ting, han siger: at indtjeningsvnen i landbruget er ved devalueringen forøget med mere end en trediedel. Der kan måske være lidt om det, når man har en stor gård og lever af kornsalg, men hvad tror man at gårdmanden eller husmanden, der lever af det almindelige husdyrbrug, vil sige til det? Han fik jo smørprisen sænket med 30 øre pr. kg, han fik flæskeprisen sænket noget, og samtidig stod han overfor større priser på foderstoffer, kunstgødning, maskiner, reparationer o. s. v. Ikke mindst sådan noget som byggeomkostninger er jo steget helt fantastisk, disse byggeomkostninger, som man jo slet ikke får med i fuldt omfang i de rentabilitetsberegninger, man laver angående landbruget. Det er i virkeligheden sådan, at hvis en landmand normalt skal bygge sine bygninger om, koster det nogenlunde det samme, som hele ejendommen er værd med jord, maskiner, besætning og det hele.

Når man nu giver sig til at diskutere eksportafgifter på landbrugsvarer — det var vel egentlig noget i den retning, det ærede medlem tænkte på, det er jo det, forpagter Rønholt er inde på —, skulle man dog overveje, hvilken virkning en sådan foranstaltning vil have. Tror man virkelig, at produktionen vil fortsætte uændret, uanset hvilke kår man byder den? Hvis man lægger så store byrder på dette erhverv, at der ikke kan gennemføres en rentabel produktion, må man også stille det spørgsmål, om samfundet kan tåle en nedgang af landbrugsproduktionen. Hvad angår skatter, ved jo enhver, at landbruget har skattebyrder i form af ejendomsskatter, amtsskatter o. s. v. fremfor alle andre. Når man vil ind på en diskussion om landbrugets forhold, om at lægge øgede byrder på landbruget, tror jeg, man først og fremmest skulle overveje, om vi ikke allesammen

her i landet er bedst tjent med at have den størst mulige landbrugsproduktion, i hvert fald så længe den kan afsættes til nogenlunde lønnende priser. Man skulle tænke en lille smule på, hvad det i virkeligheden har betydning, betyder og fremtidig vil betyde, at man har den store landbrugsproduktion. Jeg forstår ikke rigtig, hvorfor man rejser denne diskussion i forbindelse med de lovforslag, der her foreligger, idet der jo ikke er noget som helst i disse lovforslag, der tenderer i retning af, at landbruget ikke som alle andre skal være med i den beskatning, der her foreslås. Jeg skal ikke uddybe dette mere; der vil jo senere, såvidt man kan forstå, blive lejlighed til at drøfte disse ting.

Jeg må så iøvrigt have lov til at sige, at jeg føler trang til at komplimentere regeringen for den resoluthed, som synes at skulle præge dens handlinger. Efter den udvikling, vi politisk og økonomisk har gennemlevet i de sidste måneder, er vi vist også nu nået frem til et punkt, hvor så godt som hele befolkningen forstår, at nu må der handles hurtigt og målbevidst, hvis ikke vi helt skal sætte vor økonomiske selvstændighed over styr. Man taler om befolkningens manglende interesse for rigsdagen. Jeg tror nu alligevel, at det er sådan, at befolkningens øjne netop i disse dage er rettet mod den danske rigsdag, og at befolkningen venter, at regeringen, at rigsdagen nu retter skævheden i vor økonomi, retter valutabalancen op, sådan at det, vi bruger i vort samfund, og de værdier, vi evner at frembringe til at betale med, kommer til at balancere. Intet hjem, ingen bedrift, intet land kan i det lange løb købe og forbruge mere, end hvad der svarer til de værdier, man kan skabe til at betale med. Det er det, vi har gjort, og det er det, der nu må høre op. Det tror jeg at befolkningen forstår, og jeg tror også, den er indstillet på at bringe ofre og bære afsavn og byrder, blot den tør tro på, at det kan nytte, og at byrderne bliver fordelt ligeligt og retsindigt.

Den regering, vi har, er en mindretalsregering — det er jo den form, vi bruger her i landet —, og den er behæftet med den svaghed, som alle mindretalsregeringer nu engang er behæftet med. En mindretalsregerings styrke beror under vort parlamentariske styre på den indre styrke, dens